



СВЕТА МИТРОПОЛИЈА ВЕЛЕСКА И ПОВАРДАРСКА НЕГОТИНО

Протокол бр. 1001 од 13 јули 2002г.

До
Светог Архијерејског Синода
Српске Православне Цркве
Београд

Ваша светости,

Обузети радошћу што нас је Господ удостојио да сведочимо Његово име пред расколницима, незнабошцима и противбошцима, али у исто време тужни и жалосни што је Црква у Македонији гоњена од нових Нерона и Диоклецијана, пишемо Вам ово писмо да поред утеху Господњу коју нам Господ даје у изобиље, потражимо и Ваше свете молитве и Ваше заступање пред Господом славе.

Дозволите нам, Ваша светости, да Вас известимо о последњим црквеним настанима која су се догодила у Македонији после нашег прихватања да уђемо у литургиско и канонско јединство са СПЦ-а и осталих православних цркава, о нашем прогонству, о укидању основних човекових права, о малтретирању од стране полиције, претењу са оружјем све до најбруталније закане да ће нас лишити живота.

После велике агитације и медиумске кампање скоро свих медијума у Македонији против чина приступања у литургиско и канонско јединство са СПЦ, а преко ње и са осталим православним Црквама, Синод расколничке цркве у Македонији заседао је 05.07.2002г. и донео потпуно неканонску одлуку да будемо разрешени од дужности епархиског архијереја Велешке и повардарске свете митрополије. У одлуци коју вам шаљемо као прилог, каже се да смо једностраним прикључењем у канонско и литургиско јединство са СПЦ, нарушили, прекршили и погазили епископско исповедање, које нас је наводно обавезивало да чувамо устав расколничке цркве у Македонији. Без икаквог суда, без икаквог навођења да смо прекршили неки црквени канон, па чак и неки члан Устава расколничке цркве, противканонски донели су одлуку да будемо смештени у манастиру Св. Ђорђа код Неготина у коме нема нити елементарних услова за живот јер текуће питке воде има само два сата дневно.

Колико да се зна, они су погрешили чак у томе што кажу да смо прекршили епископско исповедање вере, јер наше исповедање вере, а то се може видети будући да се то чува у архивама, није било неки плагијат, већ лично исповедање вере како се то радило некад давно у Цркви и у том исповедању нити на једном месту нисмо поменули МПЦ, тако да никад и нисмо дали неку заклетву да ћемо бити верни расколничком синоду, већ синоду православне Цркве.

Дат нам је рок да се за тридесет дана вратимо у општење са њима, што би свакако било могуће једино кад би се они у року од тридесет дана вратили у општењу са једном светом саборном и апостолском Црквом.

Оваква је одлука по свему нецрквена, прво зато што они не могу одлучивати о епископима и клирицима који не припадају у њихову надлежност, јер тиме што смо ми приступили у литургиско и канонско јединство са СПЦ, они више нису надлежни и њихове одлуке немају важност над нама. Друго, сама је одлука противканонска јер по канонима Цркве, нико несме донети одлуку да се надлежни епархијски архијереј удаљи са своје катедре без претходно да буде суђен и осуђен. Оваква одлука само показује на ком црквеном, духовном па чак и интелектуалном нивоу су архијереји расколничке Цркве у Македонији. Али о томе Ви већ знате.

Као што вам је већ добро познато, Црква у Македонији самопрогласила је аутокефалију 1967г. политичким путем. То је једина црква која је настала у комунистичким режимима. Требала је политичарима да би контролисали дијаспору. Нажалост, од тада не може да се ослободи од поличког утицаја. Сви знају да су политичари, а не Црква бирали архиепископе. Све до последњег кога су сасвим незаконито поставили опет политичари. Тако, није чудо што су сад донели политичку, не црквену одлуку. Чак и они митрополити од којих смо се надали да ће приступити у литургиско и канонско јединство са СПЦ, уплашили се пред политичких уцена и показали су да им је више стало до комфора него до Цркве.

Оно што је још горе је то како су спровели ту нецрквену одлуку. Присилом полиције. И поред тога што је Црква одвојена од државе, будући да је архиепископ био постављен од владајуће политичке гарнитуре, потражио је да држава уради сасвим неуставни акт и полицијском присилом отера законитог епископа са своје столице. Наравно, полиција је то урадила без судског налога, како што није се радило чак и после Другог светског рата у тоталитаристичком систему у коме за да се одузме некоме имање било је потребно да се има барем налог за то. 06.07.2002г. у 12,30ч. дошли су пред Митрополије, разбили су браву, ушли насилно у кућу, претурили су нам све ствари тражећи оружје, претресали су нам џепове. Најбруталније смо били избачени са стране полиције, претходно понижавани и малтретирани. Нисмо примопредали дужност јер нисмо прихватили њихову незакониту одлуку и поред тога што нам је полиција претила да ће нас стрпати у затвор. Са нама су избацили и три брата и једну сестру са којима смо живели заједно.

Полиција нас је довела у манастиру св. Ђорђа код Неготина и желели су да оставе само нас у манастиру, а братја и сестре да иду од манастира. Они су се ревносно супроставили на то. Већ наредног дана скупили су неколико уличара да протестују против тога што смо у манастиру. Тако, сваког нам дана праве огромни притисак да идемо одавде. После два дана укинули су нам и телефон. Сада имамо воду само два сата на дан, јер је нека рестрикција, немамо телефона, одмарамо у келијама у којима нема топлог пода већ само голи бетон.

09.07.2002г. комисија одређена од расколничког синода састављена од Митрополите Тимотеја и Агатангела сазвала је Епархиски управни одбор и правила ревизије откако су претходно обијали браве и објавила да има сумње о финансиских малверзација желећи наравно да дискредитују нашу личност. Променили су архијерејске намеснике и сазвали свештеничко сабарање на коме су тражили да им свештеници потпишу лојалност. Већ истог дана њима нелојалним свештеницима дате су одлуке да су развлашћени и промењени са парохија. И све то раде уз асистенцију полиције.

Ми смо ангажовали адвоката да покрене тужбу пред грађанским судом о нарушењу последњег мирног владања наше резиденције, јер смо од тамо протерани без судског налога. Исто тако, пријавили смо случај мониторинг мисије Хелсиншког комитета у Скопљу и наравно трудимо се колико је то у нашим могућностима све више да алармирамо јавност о томе да су нам угрожена основна човекова права.

Нећемо добровољно отићи из наше митрополије ако за то не бисмо били натерани силом. Препоручујемо се Вашим светим молитвама, јер знамо да имате слободу пред Господа да нам помогне да истрајемо у љубави према Њему.

Ваш брат у Христу Господу,

+Јован Митрополит велески и повардарски